

[Handelsministeren.]

sesproblemet er af overordentlig stor Betydning, synes det mig særdeles indlysende, at det er en overmaade vigtig Sag for os at faa Jorden anvendt saa fornuftigt som muligt, dyrket saa intensivt som muligt og faa den anvendt i den Udstrækning, som er nødvendig, for at vi kan producere det Sukker, som vi har Brug for her i Landet. Jeg skulde jo ogsaa tro, at man i Landbrugs-kredse overalt i Landet maa være interesseret i at faa prøvet enhver tænkelig Maade, paa hvilken man kan faa nye Produktioner sat i Gang. Vi har jo en meget stor — mange vil sige alt for stor — Produktion af de almindelig gængse Landbrugsvarer, og ingen kan være interesseret i, at de store Arealer, som der her er Tale om, bliver anvendt saaledes, at den i Forvejen for store Produktion — i hvert Fald for stor i Forhold til Efterspørgselen ude omkring paa Verdensmarkedet — skulde øges.

Endelig skal jeg anføre, at det nu er et Valutaspørgsmaal tillige, om vi skal købe vort Sukkerforbrug i Udlandet, eller om vi selv skal fremstille Sukkeret. Hvis vi ikke selv fremstiller det Sukker, som vi bruger, vil det ganske vist gaa saaledes, at største Parten deraf vil blive indført som Raasukker, men selv i saa Tilfælde vil der være Tale om Anvendelse af mange Millioner, hvor mange lader sig ikke sige i Øjeblikket, fordi ingen ved, med hvilke Priser man vil blive nødsaget til at betale det, men det er givet, at vi skal skaffe et meget betydeligt Antal Millioner til Veje i fremmed Valuta til Indkøb af Sukkeret. Nogle vil naturligvis henvise til, at da Danmark er et kornimporterende Land, vil en Forøgelse af Kornarealerne formindske Kornimporten. Det er naturligvis rigtigt, men man kan fornuftigvis ikke uden videre anstille den Betragtning, at samtlige 75 000—80 000 Tdr. Land vil blive dyrket f. Eks. med Byg, og at vi saa kan spare saa meget paa Indførselen. Selv om saa var, vilde Bygafgrøderne ikke tilnærmelsesvis repræsentere de Værdier, som Sukkerkøbet i Udlandet vilde komme til at repræsentere.

En eller anden vil maaske spørge mig, om der kunde være Tale om, at Produktionen af Sukker her i Landet vilde ophøre, hvis en Ordning som den her foreslaaede eller en tilsvarende ikke blev truffet. Jeg maa hertil svare ubetinget ja. Saaledes som Forholdene efterhaanden har formet sig, tør man sige, at i dette Aar vil der ikke blive dyrket Roer i et saadant Omfang, at Fabrikkerne vil indlade sig paa at sætte Virksomhederne i Gang. Det vil ikke være

tilstrækkeligt, at der ved en enkelt Fabrik dyrkes nogle faa Hundrede eller Tusinde Tønder Land, Fabrikkerne vil ikke blive sat i Gang, det kan ikke betale sig, naar man ikke kan faa tilstrækkelig store Roearaler, en tilstrækkelig stor Roemængde at arbejde med, og man kan ikke samle Roerne sammen fra hele Landet til en eneste Fabrik.

Alle samstemmende Udtalelser overfor mig gaar ud paa, at der her er Tale om et Enten-Eller. Jeg maa derfor anse det for en aldeles bydende Nødvendighed, at der nu træffes en Ordning, saaledes at Sukkerproduktionen og dermed Sukkerforbruget her i Landet sikres. Vi ved, som sagt, ikke, hvorledes Priserne paa Sukker vil blive mange Maaneder frem i Tiden, ja, i det hele taget ved vi ikke, hvorledes vort Lands økonomiske Stilling vil blive, men jeg tør nok antyde, at Forholdet godt kan forme sig saaledes, at det vil blive overmaade besværligt for os at indføre alt det Sukker, vi normalt har Brug for, og jeg tror, vi maa bedømme Forholdet ud fra den Erkendelse, at det store Sukkerforbrug, vi har her i Landet, er blevet en Nødvendighed, vi har det største Sukkerforbrug pr. Individ, der findes i noget Land i Verden. Det er altsaa en overmaade vigtig Produktion, et overmaade vigtigt Forbrug, der er Tale om. Alle andre Stater i Europa, hvor Sukkerproduktionen har Betydning, har truffet Foranstaltninger til Sikring af deres nationale Produktion. I vort Naboland Sverige er der nylig truffet, eller er der ved at blive truffet, en Ordning, som i mange Henseender ligner den, jeg her foreslaar. Naar man i Sverige har kunnet sætte Sukkerprisen 1 Ø. lavere, end her er Tale om, nemlig til 31 Ø. i Stedet for 32 Ø., skyldes det den Omstændighed, at man i Sverige for længst har kvitteret den indenlandske Afgift, og da den indenlandske Afgift her i Landet er ret betydelig, repræsenterer meget betydelige Summer, er det givet, at dersom vi vilde kvittere den indenlandske Afgift, vilde vi ogsaa komme ned med Sukkerpriserne, vi behøvede ikke en Gang at have 31 Ø., vi kunde komme meget længere ned, men de statsfinansielle Forhold her i Landet er af en saadan Beskaffenhed, at jeg ikke tør antage, nogen vil være i Stand til at anvise Mulighed for at kvittere den indenlandske Sukkerafgift. Jeg gaar derfor ud fra, at vi kan se bort fra Diskussionen herom.

Endnu skal jeg bemærke, at det er Hensigten at give de danske Sukkerfabrikker Eneret paa en eventuel Ind- og Udførsel af Sukker. Der er udarbejdet Udkast til Kontrakt med Fabrikkerne om, hvorledes